

6. Шумська О., Олешко В., Олешко Т. Теорія і методика ансамблевого виконавства : навчально-методичний посібник. Харків, 2020. 108 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-630-3-73>

САМОСТІЙНА РОБОТА СТУДЕНТІВ-ПІАНІСТІВ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ

Супрунюк С. В.

*студентка II курсу факультету музичного мистецтва
Волинський національний університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна*

Самостійність у професійному навчанні є однією з ключових характеристик майбутнього спеціаліста, що визначає його здатність ефективно навчатися та працювати в умовах постійних змін сьогодення. Вона являє собою ефективну індивідуальну навичку, що охоплює ініціативність, відповідальність та здатність до самоорганізації.

На рис. 1 подано елементи професійної самостійності здобувача ВУЗу, які він має об'єднувати під час отримання знань та навичок.

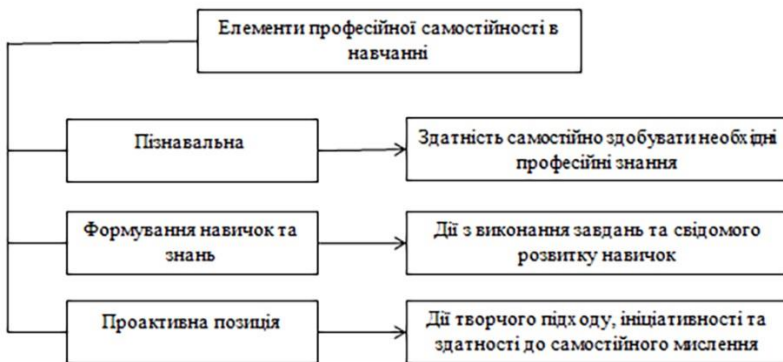

Рис. 1. Елементи професійної самостійності в навчанні [1, с. 197]

Лі Мендзе наполягає на тому, що самостійність в професійному становленні, навчанні музикантів конкретного напрямку містить в собі кілька детермінантів, а саме:

1) інтерпретаційний розвиток: студенти вчать не лише відтворювати музичні тексти, а й створювати власні художні інтерпретації, аналізуючи стиль, форму та образну структуру твору,

2) методичні принципи: самостійна робота базується на методичних рекомендаціях, що охоплюють специфіку роботи зі штрихами, технічні труднощі та організацію навчального процесу в класі фортепіано;

3) роль викладача: викладач переходить від лідера до консультанта, спрямовуючи творчі пошуки студента, допомагаючи розвивати його творче мислення, навіть під час роботи з менш обдарованими учнями;

4) когнітивна активізація: включення сучасних творів та обговорення музичних подій стимулює мотивацію студентів до вивчення матеріалу [2].

Озвучені детермінанти самостійності є базисом для формування в студентів-піаністів почуття готовності до застосування своїх вмінь, навичок при самостійному вивченні творів та їх виконанні перед публікою, на екзамені чи в дозвільному виконанні.

Ван Хайлун у своїх дослідженнях говорить про вираження самостійності у готовності студентів-піаністів до самостійної інтерпретації музичних творів. На основі цієї мотивації у них утворюється комплекс унікальних властивостей, притаманних кожному піаністу [3, с. 54]. Ці властивості визначаються особливостями майбутньої професійної діяльності спеціалістів та виступають регулятором їхньої успішності [2].

На думку І. Чжан, «...готовність майбутніх спеціалістів до самостійної інтерпретації музичних творів слід розуміти як цілісне, інтегративне утворення, що складається з розвинених прогностичних здібностей та забезпечує високий рівень професійної ефективності через прояв таких здібностей» [4, с. 66].

Це свідчить про важливість мобілізації всіх психофізичних ресурсів художньо орієнтованих фахівців для досягнення поставленої мети – успішних публічних виступів.

Отже, можемо зробити висновок, що самостійність студентів-піаністів при здобутті освіти є ключовим етапом професійного розвитку, формуючи їх як виконавців-інтерпретаторів та розвиваючи музичне мислення й технічні навички. Цей процес охоплює перехід від навчання під керівництвом викладача до активної, творчої та самостійної роботи.

Література:

1. Тамаркіна О. Л. Теоретичний аналіз самостійності у професійному становленні студента. *Педагогіка вищої та середньої школи*. 2019. Вип. 29. С. 195–201.

2. Лі Мендзе. Закономірності формування та прояву готовності студентів-піаністів до самостійної інтерпретації музичних творів. *Педагогічна академія: Наукові записки*. 2025. <https://doi.org/10.5281/zenodo.16707728>

3. Ван Хайлун. Методика формування готовності майбутніх учителів музичного мистецтва до творчо-інтерпретаційної роботи зі шкільними хоровими колективами : дис. ... канд. пед. наук: 014. Київ, 2021. 245 с.

4. Чжан Ї. Особливості герменевтичного підходу в контексті інтерпретування вокальних творів. *Сучасна мистецька освіта* : матеріали IV Міжнародних науково-практичних читань пам'яті академіка Анатолія Авдієвського (м. Київ, 27–30 жовтня 2020 р.). Київ, 2020. С. 65–67.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-630-3-74>

АВТОРСЬКА Й РЕДАКТОРСЬКА АПЛІКАТУРА У ТВОРАХ А. БАРРІОСА МАНГОРЕ: ДО ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ ВИКОНАВСЬКОЇ КУЛЬТУРИ У КЛАСІ ГІТАРИ МИСТЕЦЬКОГО ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Таран О. О.

магістр музичного мистецтва,

викладач кафедри інструментально-виконавської майстерності

Київський столичний університет імені Бориса Грінченка

м. Київ, Україна

Постановка проблеми. Аплікатура у нотному тексті творів для класичної гітари традиційно сприймається у виконавській і педагогічній практиці як технічна вказівка, що уніфікує спосіб подолання конкретного пасажу. Натомість сучасна музична текстологія тлумачить аплікатуру як знакову систему, що ретранслює не лише технічну, а й артикуляційну, тембральну, динамічну та інтерпретаційну інформацію [3, с. 113–117; 1, с. 78–82]. У спадщині А. Барріоса Мангоре – одного з найвпливовіших композиторів-гітаристів першої половини ХХ ст. – аплікатура авторських манускриптів і пізніших редакторських видань містить істотні розбіжності, що мають прямі наслідки для тембру, агогіки та артикуляції виконавського результату. Систематизованої проєкції цієї проблеми на українську гітарно-педагогічну практику в українському музикознавстві дотепер не здійснено, що й окреслює актуальність публікації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Текстологічні студії над творами А. Барріоса представлено передусім у двотомному виданні